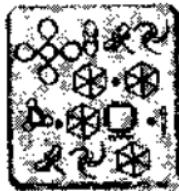

ГЛАВА 1: ХОЛОДНІ ФЛЮЇДИ

Ватнайокутль, Ісландія

ОДНИМ з куточків Ватнайокутля, куди люди іноді все-таки навідаються, був ресторан «Великий поморник». Він розташований на березі льодовикового озера і з травня до серпня обслуговує туристів, охоплених бажанням лазити льодовиками. Артеміс домовився про зустріч з власником закладу, закритого до нового сезону, на ранок першого вересня. У свій п'ятнадцятий день народження.

Артеміс кермував снігоходом так, щоб триматися уздовж нерівного берега озера. Льодовик тут полого сповзав у чорну воду, поверхню якої прикрашали химерні візерунки з потрощених крижин. Вітер аж ревів у вухах, немов збуджений натовп на стадіоні, і приносив із собою гострі, як площики стріл, крижинки, що боляче сікли по губах і носі, обсипаючи

обличчя немов картеччю. Безмежний і безжалісний простір... Артеміс чудово розумів: будь-яка отримана в цій сніговій пустелі травма може спричинити швидку та болісну смерть або — щонайменше — жахливе приниження перед спалахами фотоапаратів останніх цього сезону туристів, що було б трохи менш боляче, ніж болісна смерть, зате тривало б значно довше.

Власник «Великого поморника» — дужий ісландець, гордий власник здорових моржевих вусів, що не поступалися розмірами розмаху крил велико-го баклана, і не надто правдоподібного імені Адам Адамсон, стояв на ганку ресторану, прикладуючи пальцями і притупуючи у такт музиці, що лунала лише в його голові, та ще знаходив час хихкати, спостерігаючи, як нерівно рухається Артеміс замерзлим берегом озера.

— Чудове видовище,— сказав Адамсон, коли Артеміс нарешті тицьнувся носом свого снігохода у ганок ресторану.— Чорт забирай, *hardur madur**, останнього разу я так сміявся, коли мій пес намагався зжерти власне відображення.

Артеміс похмуро посміхнувся, розуміючи, що ресторатор підсміюється з його водійських навичок, точніше, з цілковитої їх відсутності. Хлопець почав незграбно злазити зі снігохода, щось бурмочучи собі під ніс, немов той ковбой, що в нього посеред три-

---

* Крутій хлопець (ісландський сленг).

денного перегону худоби іздох кінь, тож мусив був сідлати найтлустішу корову в череді.

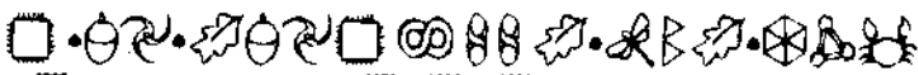
— Тепер ти ще й бурчиш, зовсім як мій пес,— зареготав старий.

Артеміс Фаул терпіти не міг здаватися безглуздим, але охоронця Батлера поряд не було, тому доводилося покладатися лише на власні моторні навички, а вони, як відомо, були в хлопця не найліпші. Один дотепник, шестикласник зі школи Сент-Бартлебі, спадкоємець готельної імперії, прозвав Артеміса Лівоногим Фаулом — мовляв, у того обидві ноги ліві, тож він і не може влучити по футбольному м'ячу жодною з них. Близько тижня Артеміс терпів те прізвисько, а потім скупив мережу готелів, яку мав успадкувати гострослів. Кепкування миттєво припинилися.

— Сподіваюся, все готово? — запитав Артеміс, стискаючи і розтискаючи пальці в патентованих рукавичках з неопрену.

Помітив, що одна долоня нагрілася дужче, — ймовірно, коли він налетів на брилу льоду за півмілі вниз берегом, термостат вийшов із ладу. Хлопець висмикнув шнур живлення зубами: надто перехолодиться він не міг, адже восени температура в тутешніх місцях трималася близько нуля.

— Здоров, — відгуниувся Адамсон. — Приємно нарешті зустрітися з тобою зблизька, якщо не око в око.

Артеміс не спокусився на словесну приманку Адамсона, мовлену вочевидь для «налагодження стосунків» — зараз у житті хлопця не було місця для ще одного непевного друга.

— Містер Адамсон, я не збираюся просити руки вашої доночки, тож, гадаю, ми можемо не гаяти час на світське базікання, яке ви, очевидно, вважаєте за свій обов'язок підтримати. Повторюю, уже все готово?

Усі теми невимушеної розмови, заздалегідь придумані, застригли у Адама Адамсона в горлі, і він тільки й зміг, що разів п'ять чи шість кивнути.

— Усе готово. Твоя коробка в задній кімнаті. Я доставив вегетаріанські закуски та все необхідне з курорту «Блакитна лагуна». Розставив стільці, як ти просив у цьому твоєму лаконічному повідомленні електронною поштою. До речі, ніхто з твоїх друзів досі не прийшов, тільки ти один, і це після всього, що я зробив...

Артеміс дістав з багажного відсіку снігохода алюмінієву валізку.

— Щодо цього не хвилюйтесь, містере Адамсон. Чому б вам не виrushiti до Рейк'явіка? Ви б змогли витратити частину непомірної суми, яку злупили з мене за використання протягом двох годин вашого, правда кажучи, третьорядного ресторану, і, можливо, там знайдеться який-небудь самотній бовдур, готовий радо вислухати ваше скорботне оповідання?

